

[Breckmann]

Disse faktorer kan vi ikke gøre så meget ved; vi må vente og håbe på, at fiskene kommer igen. Derimod kan vi, hvis den nødvendige vilje er til stede, gøre noget ved den knusende udlandsgæld. Den må nemlig indkapsles og nedbringes ved forhandlede akkorder mellem skyldnere og långivere. Renter og afdrag kan sikres i faste rater af bloktilskuddet til landskassen, som nu alligevel betaler dem, og jeg vil så henstille til statsministeren at følge sit venlige løfte om at ville omforhandle rentesatserne på de færøske nu garanterede statslån op.

Dernæst bør regeringen holde helt fast ved, at landskassen selv må finansiere mulige fremtidige underskud på budgettet. Det ligner ingenting, at Færøernes økonomi ellers må lyste overskudsreglerne, mens landskassen kan gøre akkurat, som den vil. Men det allervigtigste er, at omkostningsniveauet må bringes ned, og at hele det færøske afgifts- og skattetryk må sænkes. Ellers nedbringer vi aldrig underskuddene i al drift, offentlig som privat. Det er nemlig skattetrykket, som er hovedårsagen til det store lønpres på alle omkostninger på Færøerne. Det høje omkostningsniveau forhindrer al lønsomhed i en fiskeribaseret økonomi.

For at knække ledighedskurven og standse fraflytningen og for at styrke konkurrenceevnen og forøge beskæftigelsen har Folkeflokken slået til lyd for en parallel sænkning af skattetrykket og lønniveauet på 30-50 pct., og dette får følgende positive virkninger:

Indkomsten efter skat forbliver næsten uforandret. Forædling af fiskeprodukter bliver mere lønsom. Eksportindtægten forøges relativt og absolut. Erhvervslivets forbedrede lønsomhed sætter hjulene i gang igen. Arbejdsløsheden falder. Skattegrundlaget forøges. Og landskassens A-indtægter forøges derved også.

Kun denne radikale ændring af Færøernes indkomster og Færøernes forudsætninger, nemlig en sænkning af omkostningsniveauet, kan redde Færøerne fra en affolkning.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne takke de deltagende i debatten for deres fælles forsøg på at komme så tæt på virkeligheden omkring Færøerne som muligt. Der kan være forskellige udgangspunkter, men jeg mærker dog hos alle partier et forsøg på at få afdækket, hvad det egentlig er for centrale problemkredse, vi har foran os, når vi drøfter Færøernes fremtid.

Jeg må dog tage forbehold med hensyn til et enkelt parti, der som initiativtager til forespørgselsdebatten beklageligvis stadig ikke har forstået eller måske ikke finder det opportunt at forstå indholdet i min redegørelse for Færøernes situation.

Det værste er næsten, hvis man fra Fremskridtspartiets side prøver at give den færøske befolkning det indtryk, at det bedste ville være, hvis bankerne på Færøerne gik ned.

Det næstværste er at give færingerne det indtryk, at det bedste ville være, at man sådan med et snuptag – i stedet for at give de garantier, den danske stat har givet til Færøerne for at undgå, at det færøske pengesystem brød sammen – kunne bruge pengene til en slags garanti til hver enkelt færing.

Det var noget af det, der blev nævnt undervejs.

Det har jeg kigget lidt på, for jeg synes, det er vigtigt, at der ikke er noget politisk parti i det danske Folketing, der, uden at det i hvert fald bliver bemærket, kan efterlade det indtryk, at den danske stats garantier til det færøske pengesystem og til de færøske banker kunne være udmøntet i konkrete kroner og øre til hver enkelt færing.

Må jeg give et par eksempler: Hvis man f.eks. ser på de færøske indkomstforhold fra 1990 til 1993 og spørger, hvor stort faldet har været i de færøske indkomster, viser det sig, at faldet har udgjort ca. 3,3 mia. kr. i forhold til niveauet for 1989.

Hvis vi skal tage de antydninger og synspunkter, der har været i debatten i dag, på ordet, og i stedet forestille os statslige garantier herfra til låntagningen i det færøske landsstyre omsat til egentlige danske tilskud, taler vi om et beløb – alene i den periode, jeg har beskrevet – på godt 3 mia. kr. Det ville direkte belaste de danske statsfinanser og dermed også den danske statsfinansielle situation.

Det turde være et nyt synspunkt for Fremskridtspartiet, som i hvert fald, sådan som jeg er orienteret, ikke indgår direkte i det politiske program for Fremskridtspartiet her til lands, medmindre man da forestiller sig kompenserende danske besparelser til at imødegå en sådan ganske betydelig kontant overførsel af økonomiske midler til det færøske folk.

Jeg siger det også for at sætte det i relief. Når fru Kirsten Jacobsen hele tiden prøver at